

[Jesper Simonsen.]

retholdes, derom er man enig. Uenigheden drejer sig kun om, *hvem* der har Ansvaret for den Misère, Ordningen er kommet ind i. De to nuværende Oppositionspartier søger at skubbe dette Ansvar fra sig; sidst blev dette Forsøg gjort forleden Dag af det ærede Medlem Hr. Pürschel, som søgte at bortforklare den Kendsgerning, at Partiernes Ansvar maa være saa meget større, som de stærkt var advaret imod Ordningen, før de gennemførte den. Det var daværende Kommandør Colds Udtalelse, det i denne Forbindelse drejede sig om, og det ærede Medlem Hr. Pürschel søgte at bortforklare eller benægte, hvad man nu vil, den Udtalelse, som Kommandør Cold havde fremsat. Jeg ser, at Kommandør Cold i Dag i et herværende Dagblad har bekræftet sin Udtalelse, og dermed maa al Diskussion om, hvad Kommandør Cold sagde, være bragt til Ophør. Med den højtærede Formands Tilsladelse skal jeg citere Kommandør Colds Udtalelse til det paagældende Dagblad, „Politiken“, den lyder saaledes:

„Jeg kan i et og alt henholde mig til mine Udtalelser fra den Gang. Det var min Opfattelse, at hvis man ikke *forøgede* Nybygnings-Kontoen, vilde Flaaden gaa tilbage. I Stedet for skar man Kontoen ned, og Resultatet er jo da ogsaa blevet det, jeg forudsagde! Mere har jeg ikke at sige om den Ting!“

Det er Kommandør Colds Udtalelse, og jeg tør vel tilføje, at der behøves heller ikke mere, Udtalelsen er klar nok. Dermed ligger det fast, at de Partier, der i 1922 gennemførte den nuværende Hær- og Flaadeordning, var advaret, og de kan ikke ryste Ansvaret for denne Ordning af sig.

Baggrunden for de foreliggende Forslag er altsaa denne, at vi har en Ordning, som ingen kan eller vil tage Ansvaret for at opretholde. Hvad bydes saa i Stedet fra de forskellige Sider? Hvad bydes fra Partiet Venstres Side? Vi ved, hvad de har budt i det Bronsenske Forslag, men det er vel forladt, og hvad de vil byde i Øjeblikket i Stedet for den bestaaende Ordning, derom har den danske Offentlighed, de danske Vælgere, ingen Oplysning faaet. Hvad vil det konservative Folkeparti? Det skitseres kort i den Betænkning, som blev afgivet forleden Dag, det skitseres paa en Maade, som er vel egnet til at vække Forbavselse. Noget udarbejdet Forslag er det ikke, der er kun Angivelser af nogle Retningslinier, man tænker sig at følge, naar et Forslag, der skulde kunne tilfredsstille dette Parti, skulde udarbejdes. Ho-

vedindholdet er dette, at Københavns Befæstning skal genoptages paa en ny Maade, afpasset efter Nutidens Opfindelser og Teknik paa dette Omraade, men det er reelt Københavns Befæstning, der skal genoptages, med Flyvemaskiner tilstrækkelige til at afværge et Angreb, altsaa en mægtig Udvidelse af det, vi har, med et Markforsvar — hvad et Markforsvar er, ved jeg ikke ganske —, men det er altsaa et Militærvæsen lagt i Ring omkring København, tilstrækkelig stærkt til at afvise et Angreb paa København. Det konservative Folkeparti tænker sig altsaa at tage Kampopgaverne op igen; og udover dette Forsvar for København, denne nye moderne Befæstning af København, kræver man ogsaa betydelige Styrker udover det øvrige Land. Der er nogen Uklarhed i det, nogen Selvmodsigtelse, saa vidt jeg kan se; et Sted taler man om en lille, men dygtigt ført Hær. Jeg ved ikke, hvad det er, man tænker sig der skal præsteres, det er vel Fortidens Historie om dansk Feltherredygtighed, der skal genoplives, og Danmark skulde kaste sig ind i militære Æventyr. Andre Steder taler man om Hjemstavnskommando over hele Landet og frivillige Korps i Tilslutning dertil; det kan ikke forstaas paa anden Maade, end at det, man tænker sig, er „et Folk i Vaaben“, som det hedder. Vi er højt oppe i Skyerne. Det er uklart, hvad man vil, men man stiller Kravene umaadeligt højt, saa højt, at der hverken politisk eller sagligt er nogen som helst Bund i dem under de herskende Forhold i Danmark.

Hvad er det saa, man vil med dette store fantastiske Apparat, man tænker sig? Hvem er det, man vil føre Krig med? Derom oplyses intet, og derom vil intet kunne oplyses. Stater af en lignende Størrelse og Styrke som Danmark vil ingen finde paa at sige, vi skulde føre Krig med, for hvordan skulde noget saadant kunne blive til Virkelighed? Men hvem er det da? Er det Stormagterne, man vil tage en Kamp op med, en Eksistenskamp; eller hvad de kalder det? Hvad er det, man tænker paa? Jeg tror, at de højtærede Forfattere af disse Retningslinier aldeles ikke har gjort sig klart, hvad det egentlig er, de vil. Der foresvæver dem noget om den Fortid, da Danmark ogsaa førte Krige, og saa vil de prøve paa at indrette det saadan, at Danmark skulde kunne indlade sig paa noget saadant igen. Det er Fantasteri, det er sagligt og politisk langt udenfor Realiteternes Verden.

Fra Regeringspartierne Side derimod ligger der udarbejdet, gennembehandlet et